

Валентин Начев

СИЛАТА НА
СЛОВОТО

съвременни притчи

МОНТ

Съдържание

Притча за мравката и слона	5
Смирението и благодарността	13
Какво е да си умен и разумен?	17
Притча за мерната единица	24
Друго не ти е необходимо	28
Притча за щастието	34
Умението да виждаш	40
Какво даваме на зецата си?	46
Притча за голямата заблуда	52
Защо земята е кръгла?	58
Как се случват чудесата?	67
Притча за вината и благодарността	80
Какъв да стана?	87
Притча за търговеца на щастие	96
Притча за тайната на дълголетието	111
Притча за човешките отношения	119

Приказка за младия врабец и един летящ мъдрец	128
Приказка за коледната елха	131
Душите ни са волни птици	134
За егото, щастието и радостта	136
Мрънкащите хора	138
Понякога	140
Словото ни	142
Уважавай живота	144
Силата на словото	146
Притча за златото и златните възможности	150
Притча за успеха	155
Важните представи и опасните претенции	169
Притча за пастира и природата	182
Притча за бедния рибар	186

ПРИТЧА ЗА МРАВКАТА И СЛОНА

Обикновено всеки човек си има някакво хоби или любимо занимание, на което се посвещава в повечето случаи през т.нар. свободно време, а моето хоби е да съчинявам и пиша притчи или кратки поучителни разкази. Понякога ми се случва да напиша и някое стихотворение, но само в случаите, когато съм вдъхновен от нещо и мога да го запиша в същия момент. За разлика от стиховете, върху някои от притчите се е случвало да мисля и разсъждавам в продължение

на няколко години, преди да ги напиша, а понякога се е случвало и често да ги променям, след написването им. Върху Притчата за мравката и слона съм си мислил още от най-ранната ми възраст, от времето, когато се осъзнах като човек. По същото време осъзнах, че в почти всички от по-големите деца и възрастните хора имаше някакъв скрит проблем, който често ги караше да се чувстват някак си празни, тъжни или направо нещастни. Видимо всички се опитваха да прикриват този свой проблем, но аз усещах, че поведението им не е истинско и се преструват на такива, каквито всъщност не са. Аз бях силно заинтригуван от това странно обстоятелство и оттогава започнах да анализирам поведението на хората около мен, за да разбера от къде идва и какво е истинското естество на невидимия проблем, който ги прави фалшиви и толкова често ги кара да се измъчват със зле прикритите си притеснения.

Какъв е проблемът на човека? – често се питах аз и години наред чувствах, че този отговор е много прост, дето се казва само на косъм разстояние от мен, но дълго време ми убягваше неговата яснота, а в момента, когато съвсем ясно го осъзнах ми се случи т.нар. просветление, за което е много модерно да се говори и пише днес.

Оказа се, че проблемът е в раздвояването на човешкото същество. Всеки човек знае, че може да бъде само човек, който е като всички останали и в действителност иска да бъде такъв, но в същото време иска и си мисли, че е необходимо да стане или пък да бъде някакъв, който е колкото се може различен от всичките други хора. Дълги години или през целия си живот се опитва да бъде по-такъв или онакъв в очите и в представите на останалите човешки същества, а това наистина е мъчение за човека и неговият най-сериозен проблем. Защото никое същество не може да бъде две или повече

неща едновременно.

В царството на растенията и животните всичко си е наред. Примерно върбата си е върба и никое върбово дърво не се опитва да добави нещо към себе си, за да стане по-различно от останалите върбови дървета. Всяко куче си знае, че е само куче и никое не си въобразява, че неговият лай е много по-важен от лаенето на останалите кучета, заради което ще се ползва с някакъв по-особен и специален статут, но човекът сам си е измислил безброй правила и придобивки, с които си е въобразил, че става нещо по-различно от това, което е.

И сега дойде моментът, в който най-сериозно да се замислите, за действителната стойност на оценките, които се получават в училищата и на много други места, за истинската стойност на всички дипломи и сертификати, на парите и другите напечатени хартийки, като акциите, облигациите, нотариалните актове и още много други, за които няма и да се сетим в

този момент! И ако наистина сериозно сте се замислили, сигурно вече съвсем ясно сте осъзнали, че човекът сам се е отдалечил от автентичната си природа, когато е започнал да изпълнява безбройните си измислени роли и правила и само когато отново осъзнае истинската си същност, ще се завърне в своята цялост и ще бъде истински човек, който се чувства цял, жив и щастлив в обществото на своите себеподобни братя и сестри.

Увлякох се в разсъжденията си и забравих за притчата, но ето, че най-накрая дойде и нейният ред:

Някога, преди много години мравката и слонът били еднакви по размер и като едни от най-дребните твари на нашата планета, начинът им на живот също бил почти един и същ, но мравката винаги била доволна и спокойна за живота си, а слонът живеел в постоянен страх.

- Здравей, сестро! Как се чувстваш днес? – питал я всеки ден притесненият слон.

- Чувствам се прекрасно, брате! – отговаряла му усмихнатата мравка и продължавала своя забързан ход,

- А пък аз, пак се страхувам, че ще ме стъпче някое от по-големите животни! – оплаквал ѝ се за пореден път уплашеният слон и започвал да се моли на Създателя, за да му даде най-грамадното тяло в животинския свят, с което да се избави от своите страхове.

В един момент Бог се смилил над горкото животинче и слонът изведнъж се превърнал в най-огромното сухоzemно животно в света, но спокойствието му било много краткотрайно, тъй като хитрият човек бързо го пленил и започнал жестоко да го експлоатира. Силният и грамаден слон бил принуден по цял ден да влачи или да пренася тежки товари, а вечер се стромолясвал върху прашната земя, мръсен, изпотен и капнал от умора. Веднъж му се случило и

през деня да падне преуморен на земята и тогава старата му познайница успяла да се изкатери до неговото голямо ухо.

- Здравей, брате!.. Как се чувстваш в новото си тяло?.. По-спокоен ли си сега?... – силно се провикнала малката мравка.

- Ох!.. – тежко въздъхнал умореният слон. – Нито съм по-спокоен, нито се чувствам по-добре! Оказа се, че колкото си по-голям, толкова и по-голямо тегло ще ти се наложи да понесеш! Сега се страхувам за живота си много повече, отколкото в миналото и сигурно скоро ще умра от преумора, но вече ме е срам да поискам от Създателя старото си тяло, в което се чувствах много по-добре.

***

Каквото и да махнете или
прибавите,
от себе си никога няма да се
избавите!

Ще промените телата си, титлите,
къщите,
но вътре завинаги ще си останете
същите!

Чувството за неудовлетвореност и страхът са вътрешни състояния на всяко живо същество, които никога не могат да бъдат премахнати с промяната на каквито и да са външни обстоятелства! Затова добре си помислете, откъде идват вашите чувства, кой ги контролира и какво се случва с тях? Не забравяйте за силата на мисълта и словото и внимавайте какво си пожелавате!

СМИРЕНИЕТО И БЛАГОДАРНОСТТА

„Господи, научи ни да се молим, както и Йоан научи учениците си. А Той им рече: Когато се молите, казвайте: „Отче наш, Който си на небесата! Да се свети Твоето име; да дойде Твоето царство; да бъде Твоята воля както на небето, така и на земята; насъщния ни хляб дай ни днес и прости нам дълговете ни, както и ние прощаваме на длъжниците си; и не ни въвеждай в изкушение, но ни избави от лукавия“. „Защото Твое е царството

и силата, и славата вовеки. Амин!“

(Мат. 6:9-13 и Лука 11:1-4)

Противопоставянето на Божията воля е един от най-древните философско-теологични въпроси, които са вълнували хората от векове. Вълнува ме и мен и отдавна съм стигнал до убеждението, че смиреннието се изразява в приемането на Божията воля, а Божията воля се проявява без никакво изключение във всичкото онова, което постоянно се случва и присъства в нашия видим и невидим свят. Небето е онзи невидим свят, който е навсякъде около нас и вътре в нас. Той е в нашите сърца и души, а нашата воля е един бърборко или неспирно мърморещ глас, който постоянно ни говори, че това, което се случва с нас или около нас, винаги е много грешно и недопустимо: „Как е възможно и защо се случват подобни

неща? Пуу!.. Дявол да го вземе! Защо не се оправя това ужасно време?" – ей такива неща ни говори нашата воля, която е твърде ограничена от представите на нашите умове и затова когато се противопоставяме на Божията воля, ние страдаме, боледуваме и умираме преждевременно. Вредим на себе си и на много други хора, а и колкото парадоксално да ви прозвучи и на планетата на която живеем. Няма да изброявам всички болести, които се появяват като следствие от това противопоставяне, но съм убеден и ще ви кажа, че дори и т.нар. дископатия (дисковата херния) е една от тях. Наблюдавал съм я няколко пъти, как и защо се появява и как си тръгва от мен без никаква външна намеса на дипломирани или самозвани лечители. И да не остане някой от читателите с погрешното разбиране, че говоря за примиренческо поведение, ще поясня в какво точно се изразява т.нар. смирение и приемането на

Божията воля. Да приемеш Божията воля не означава, че ако спукаш гума по време на път ще продължиш да караш автомобила си със спуканата гума, а се изразява в едно спокойно приемане на този факт. **Приемаш, че това е поредното събитие, което просто се случва в твоя живот и е точно толкова правилно или грешно, колкото е и всяко друго. Без ругатни и без никакво недоволство!** Слагаш спокойно резервната гума и продължаваш пътя си с благодарност!